

LIETUVIŲ KALBA (GIMTOJI)

Teksto rašymo užduotys

2010 m. valstybinis brandos egzaminas
(pagrindinė sesija)

2010 m. gegužės 31 d.

Trukmė – 3 val.

NURODYMAI

- Šiame sąsiuvinyje jums pateiktos **dvi samprotavimo rašinio užduotys ir trys tekstai interpretacijai**. Pasirinkite **vieną iš jų** (samprotavimo rašinį arba teksto interpretaciją) ir parašykite darbą.
- Pasitikrinkite, ar egzamino užduotyje nėra tuščių lapų ar kito aiškiai matomo spausdinimo broko. Pastebėję praneškite egzamino vykdytojui.
- Šiame sąsiuvinyje galite rašyti savo pastabas, komentarus ir pan.
- Šio užduočių sąsiuvinio viduryje palikta vietos juodraščiui. Jeigu pirmiausia rašote juodraštyje, kad būtų patogiau, išplėškite jį iš užduočių sąsiuvinio vidurio.
- Juodraštis nebus tikrinamas, tačiau jį irgi privalote atiduoti egzamino vykdytojui kartu su švarraščiu. Pasilikite pakankamai laiko darbui perrašyti į švarraštį.
- Savo darbo švarraštį rašykite jums išdalytuose lapuose. Pirmiausia užrašykite samprotavimo rašinio temą arba interpretuojamo teksto autorių ir pavadinimą. Pavyzdžiui:
 eilėraščio *interpretacija*
 (autoriaus vardas ir pavardė) (pavadinimas)
- *romano / apysakos / apsakymo / dramos* *ištraukos interpretacija*
 (autoriaus vardas ir pavardė) (pavadinimas)
- Švarraštyje rašykite **mėlynai rašančiu** rašikliu aiškiai ir įskaitomai. Koregavimo priemonėmis naudotis negalima.
- Turite parašyti 400–450 žodžių tekstą. Vertinant bus atsižvelgiama ir į darbo apimtį.
- Švarraštyje suskaičiuokite žodžius ir paraštėje **nurodykite 400 žodžių ribą**.
- Rašykite tik jums skirtose vietose, nerašykite vertintojų įrašams skirtose vietose. Visame darbe neturi būti užrašų ar kitokių ženklų, kurie leistų atpažinti darbo autorių (pavyzdžiui, vardo, pavardės, mokyklos ir kt.)
- Prieš atiduodami darbą, dar kartą pasitikrinkite, ar švarraštyje nepalikote klaidų.

Linkime sėkmės!

SAMPROTAVIMO RAŠINIO UŽDUOTYS

Pasirinkite vieną iš pateiktų temų ir parašykite 400–450 žodžių samprotavimo rašinį. Rašydami remkitės kultūrine patirtimi (grožinės literatūros ar kitais meno kūriniais, mokslo, religijos žiniomis, tradicijomis ir kt.) ir socialine patirtimi.

1. Ar žmogus visada gali rinktis ir yra atsakingas už savo veiksmus?

Jums gali padėti šios mintys:

Jeigu Viešpats duotų man mažumėlių gyvenimo, aš rengčiausi paprastai, kelčiausi kartu su pirmais saulės spinduliais, apnuogindamas ne tik kūną, bet ir sielą.

Dieve mano, jeigu aš turėčiau dar nors kiek laiko, sukaustyčiau savo neapykantą ledu ir laukčiau, kada pakils saulė...

Gabrielis Garsia Markesas, Nobelio literatūros premijos laureatas („Aš išeinu“)

Tarytum upę

Pakreipė mane negailestinga epocha.

Man pakeitė gyvenimą. Kita vaga,

Pro kitą teka ji,

Ir aš savų krantų neatpažįstu.

Ana Achmatova („Šiaurės elegijos“)

* * *

2. Ar lietuvių širdį nuolat spaudžia nuliūdimas?

Jums gali padėti šios mintys:

Lopšy mes verkiam, saulę išvydę;

Verkiame, meilės pančius pažinę;

Verkiam, nuo kelio tiesaus nuklydę;

Verkiame, karstą sau prisiminę.

Maironis („Sunku gyventi“)

Autoironija visada ar beveik visada yra kultūros stiprybės ženklas.

Tomas Venclova („Kultūra ir jos fonas“)

TEKSTO INTERPRETACIJOS UŽDUOTYS

Pasirinkite vieną iš pateiktų tekstų ir parašykite 400–450 žodžių teksto interpretaciją.

1 TEKSTAS

Jurgis Savickis

MĖNESIENA

(Ištrauka)

Jiedu atsiskyrė labai draugiškai. Jis svajoto apie ją visą naktį ir negalėjo užmigti. O kada užmigo sunkiai nusikaltusio valdininko miegu, tai sapnavo, kad jis pats gauda riešučiomis Pietų vandenyne perlus. Sunkus buvo tai darbas. Net suprakaitavo. Perlas yra perlas. Jis ėmė visu atsidėjimu skaičiuoti, iš kur šią valandą galėtų paimti tiek pinigų tokiam perlui įpirkti, ir negalėjo užbaigti. Iš tų skaičiavimų nieko neišėjo. Pinigai reikalingi šiandien, tuojau!

Mintis, jį labai kankinanti, nutrūko.

Juodviejų buvo sutarta, kad ji pati nueisianti krautuvėn ir pati išsirinksianti tinkamą perlą ir jam pristatysianti sąskaitą. Pasekmės? Ar jis žino? Gal teks kreiptis pas patį ministerį, kurį jis tematė tik du kartu savo gyvenime... Bet po to vėl viskas bus išlyginta ir viskas bus gerai. Žinoma, kitą kartą jis bus atsargesnis! Po to jie vėl galėsia taip pat linksmai abu važinėti po Kauno apylinkes. Ir širdies nieks nespaus.

Išaušus ir visą dieną jį kankino tas bjaurus žmonių išrastas žodis sąvokai apibūdinti: „kaina?“

Savo biure valdininkas buvo visai išblyškęs. Niekas jo nė pažinti negalėjo. Jo draugai susirūpino. Diena buvo klaidi. Iš vienos pusės, labai turtinga, bet, iš kitos pusės, jį slegianti savo neišsprendžiamomis problemomis.

Pagaliau apie dvyliktą atvyko sąskaita, jos pasiūsta.

Virpančiomis rankomis ir visas suprakaitavęs jis atplėšė voką ir didvyriškai perskaitė skaitmenį.

– Devyni litai penkiasdešimt centų.

– To dar netrūko! – užsigavo valdininkas. – Sąskaitas krautuvininkas sukeitė. Tai ne mano sąskaita!

Kad jau ir nesiseka jam. Tokią rimtą valandą, per neapsižiūrėjimą žmonės krečia šposus su juo. Žmonės ne visuomet esti apdairūs ir rimti. Jis sunkiai atsisėdo savo valdiškoje kėdėje ir, kaip laukdamas galutinio sprendimo (kėdė ėmė staigiai braškėti po juo, simboliškai kalbant), jis dar užmetė akį į sąskaitą.

Po tuo svetimu lapuku buvo parašyta:

– Pinigus gavau ir kvituoju. Bambušnikas. Auksakalys ir komersantas.

Jis šią Bambušniko krautuvę pats gerai pažino. Krautuvė didelė... Kad tik būtų manoji sąskaita!

Juk tai Amerikos pinigais nepilnas doleris...

Jis sunerimo.

– Palauk! – dabar tik jis sumojo. Aktingoji mergina norinti jį prislėgti. Užuoť tikrojo savojo perlo, jį liepė pirkliui pririnkti tokio pat didumo dirbtinį... Bet aš jau ne toks maniakas!

– Palauk, tu pirkly! Tyčiotis iš žmonių... – jo karjera vis tiek jau buvo kaip ir žuvusi. Jis visu staigumu liepė pašaukti krautuvininką.

Kad būtų iškilmingiau, į tokią aukštą įstaigą atsilankė pats Bambušnikas su sąskaitėle. Jis užtikrino, kad panelė ir dabar, ir pirma buvo pirkusi dirbtinius perlus. Netikėti juo buvo negalima. Jis gan gerai pažino jį. Bambušnikas buvo mandagus. Jis skubėjo atsisveikinti.

– Bet tai buvo tikras, šeimyninis, iš prosenelės paveldėtas perlas... Tokio didumo! – valdininkas parodė pirštais labai didelį perlą.

– Gal ir buvo. Bet ji pati pirkto savo auskarus pas mane...

– Tamsta, čia mano garbės klausimas!

Bambuškinas pažūrėjo į jį. „Dar vienas pamišėlis šioje aukštoje įstaigoje“ (už ką tik žmonėms pinigų moka!). Jis ir taip daug laiko sugaišo dėl tokių niekniekių. Jis buvo mandagus.

Bambuškinas buvo rimtas. Jis sakė tiesą.
Abejonės nebuvo.

Valdininkas paspaudė pirkliai ranką. Valdininkas grįžo į kambarį ir garsiai nusikvatojo. Tiek garsiai, kad jo draugai manė, jog jis pamišęs. Šiam vakarui jis pakvietė visus savo bendradarbius vakarienės (pinigų neturėdamas). Omarams ir vynuogėms. Niekuomet tiek linksmi jie nebus praleidę vakaro. Bet savo paslapties jis nepasakė.

Daugiau su panele jis nesusitiko.

Jis nevedė.

J. Savickis. Raštai, 1 t. – V., *Vaga*, 1990

Pastaba. Mokiniai, neskaityę J. Savickio „Mėnesienos“, jos pradžią gali rasti ir perskaityti užduočių sąsiuvinio PRIEDE (10–11 psl.).

2 TEKSTAS

Judita Vaičiūnaitė

Iš rinkinio „Žiemos lietus“

GYNYBINĖ MIESTO SIENA

Vijokliai jau apveja šaudymo angą
ir kino teatro duris,
bet vartai dar girgžda beorėj erdvėj –
gal sapne jie dar atsidarys,
gal nišoj sargybinis stos vėl prieš ordas totorių,
vartus vos pravėriau –
tik prieblanda, vien tik vijoklių girlianda
sūpuoja virš Vilniaus graviūrų,
gynybos griovys tai, bevardė versmė
ar tik šaltas srovenimas Stikso,
einu palei nesamą sieną –
jos vingiai dar mano pasąmonėj stūkso,
bet vartai ir bokštai tik vaizdų albume,
tik Pranciškaus Smuglevičiaus¹
senų akvarelių tyloj,
tik viltingai ir gaiviai išsiskleidė klevas čia,
tik plytos iš griūvančių luitų,
atlaikiusios ugnį ir kraują, ir dervą,
įmūrytos ramsto ir mano namus,
dar jas nervais jaučiu lyg šedevrą.

J. Vaičiūnaitė. Raštai, 1 t. – V., *Gimtasias žodis*, 2005

¹ Pranciškus Smuglevičius (1745–1807) – žymiausias klasicizmo dailininkas Lietuvoje.

Užrašykite savo eilės numerį, nurodytą protokole _____

J u o d r a š t i s

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

LIETUVIŲ KALBA (GIMTOJI) ♦ Teksto rašymo užduotys ♦ 2010 m. valstybinis brandos egzaminas ♦ Pagrindinė sesija

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

LIETUVIŲ KALBA (GIMTOJI) ♦ Teksto rašymo užduotys ♦ 2010 m. valstybinis brandos egzaminas ♦ Pagrindinė sesija

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

LIETUVIŲ KALBA (GIMTOJI) ♦ Teksto rašymo užduotys ♦ 2010 m. valstybinis brandos egzaminas ♦ Pagrindinė sesija

RIBOTO NAUDOJIMO

(iki teisėtai atskleidžiant vokus, kuriuose yra valstybinio brandos egzamino užduoties ar jos dalies turinys)

3 TEKSTAS

Antanas Škėma**BALTA DROBULĖ**

(Ištrauka)

14

Iš Antano Garšvos užrašų

Vaidilionis sekė mano drebančias rankas ir lūpas, kai gėriau iš stiklinės burokinę.

„Tavo rankos virpa.“

„Dar nesu miręs. Kaip tu, pavyzdžiui.“

„Paiškinink“, tarė jis ramiai.

„Vienoje stovykloje susibūrė jaunuoliai, – pasakiau, godžiai rydamas jautienos konservus. – Jie rašo eilėraščius. Jie skaito Eliotą², Pound³, kitus. Jie susipažinę su Heideggeriu⁴, Jaspersu⁵, Sartre⁶. Jie myli naująją tapybą.“

„Jie negabūs vakariečių epigonai“, įterpė Vaidilionis.

„Jie tiki poezija. Jų eilėraščiuose aš suradau ir meilę savo kraštui. Savo vaikystės meilę. Sudužusių žaislų meilę. Ir klausimą „kodėl?“ Ir norą išsilaikyti. Beje, kitoje stovykloje gyvena ir vienas tavo kolega. Jis eiluoja „klasiškai“, kaip ir tu. Senelis Homeras patenkintas trina delnus Hade. Senukės moiros pagarbiai stebi jį. O tu – moiros neįdomus.“

„Konkretizuok.“

„Tavo likimas nuverptas. Tu išrėki didžius žodžius apie praeitį, šviesius žodžius apie ateitį. Tu esi moralus ar apsimeti tokiu. Todėl meluoji.“

„Alkoholis jau veikia tave, – šalta ir tyliai tarė Vaidilionis ir išgėrė gurkšnį burokinės. – Valgyk“, pridūrė.

Paskui atsikėlė ir susikišo rankas į kišenes. Jis stovėjo, ir aš žiūrėjau į sagas jo švarke. „Fanatikai ir jų pasekėjai įtempia ir raumenis, ir sielą“, pagalvojau.

„O kas gi pats toks būsi?“, paklausė jis mane.

„Aš laukiu“, tariu, šveisdamas konservų likučius.

„Aš žinau tavo išgyvenimus. Kartoju. Užjaučiu tave. Bet rezultatai liūdni. Tu nebegali rašyti. O bejėgiai pikti iš pavydo. Nors tu esi sąžiningas. Nerašai, kai negali. Gerbiu tave už tai.“

Aš stengiausi iš paskutiniųjų, kad nedrebėtų mano rankos. Ant gabalėlio duonos uždėjau mėsą, iš lėto kėliau ją prie burnos, iš lėto gėriau ir tuščią stiklinę laikiau prieš savo veidą.

„Ar galiu peržvelgti tavo naujausius eilėraščius?“

„Gali. Skaityk ir, jei nori, niekink. Bet įsidėmėk. Mane spausdina, skaito, deklamuoja. Ir sako. Aš palaikau viltį gyventi. Visos tautos viltį.“

Ir Vaidilionis padavė man prirašytus lakštus. Skaičiau, ir kraujas tvaksėjo smilkiniuose. Vaidilionis tebestovėjo, susikišęs rankas į kišenes.

Kai baigiau, padėjau lakštus ant žalios antklodės.

„Štai kur tipinga impotencija. Keturiuose eilėraščiuose – tris kartus įspaustas žodis Lietuva. Eilėraščių idėja: rasinis lietuvių kilnumas. Technika švari. Galėtum reklamuoti batų tepalą. Vaizdai nevargina. Savaiame suprantama, kad miške tyresnis oras. Kas įkvėpė Vytautą Didįjį žalioje pievoje? Tu pats žaliose kelnėse?“

„Mano diagnozė teisinga“, tyliai tarė Vaidilionis, linguodamas galva.

„Linguok, linguok galva, populiariusis poete! Tave užmirš!“

„Tave jau užmiršo“, ramiai tarė Vaidilionis.

Aš nutilau. Ir tylėjau keturis mėnesius.

A. Škėma. Rinktiniai raštai, 1 t. – V., *Vaga*, 1994

² Tomas Sternas Eliotas (1888–1965) – poetas, Nobelio literatūros premijos laureatas.

³ Ezra Paundas (1885–1972) – poetas.

⁴ Martinas Haidegeris (1889–1976) – filosofas.

⁵ Karlas Teodoras Jaspersas (1883–1969) – filosofas.

⁶ Žanas Polis Sartras (1905–1980) – filosofas.

PRIEDAS

Mokiniam, neskaičiusiems J. Savickio teksto „Mėnesiena“, pateikiame jo pradžia.

Ši ištrauka nėra skirta interpretuoti.

MĖNESIENA

Jiedu susitiko visai atsitiktinai restorane.

Jis dorojo skanius omarus, ji gnaibė savo ilgais pirščiukais vynuoges. Jos pirščiukais, primenančiais jam tas pačias vynu ir cukrum pertekusias uogas. Tuoju, iš pat pradžių, jis ėmė dievinti ją. Jis buvo įsimylėjęs ją, kaip priimta sakyti, – iš pirmo žvilgsnio. Jo širdis pradėjo stipriau plakti. Protarpiais jis nustodavo kvėpuoti. Tais protarpiais mušdavo kraujas, ir jis būdavo pasiryžęs padaryti viską, ko tik ji geistų.

Lyg tyčia buvo pavasaris.

Po dviejų karštesnių žvilgsnių jiedu buvo susipažinę. Išėję gatvėn, jiedu susikalbėjo. Kitaip ir būti negalėjo.

Jis dirbo kaip jaunesnis, ką tik priimtas valdininkas užsienių reikalų ministerijos protokole. Jis pasiryžęs buvo progresuoti. Ko daugiau reikia? Jo jaunystė, jo užimama vieta ir ypač šis, ką tik įvykęs susipažinimas jį kelte kėlė. Tarytum įmantriai buvo prišriuoti prie nugaros geri sparnai ir kelte kėlė jį aukštyn. Jį. Su tikros angliškos medžiagos gerai pasiūtais rūbais. Su jo drąsiomis ir šią valandą skaidriomis mintimis, gerai prilygintais ir sutvarkytais plaukais. Kaip ir pridera protokolo darbuotojui.

O ji?

Ji buvo – viskas. Ji buvo – nuotaka. Ką tik atvykusi į miestą, ta turtinga dvarininko duktė. Skaisti, gerai išauklėta. Ir drąsi kaip šitas pavasaris, ir skaisčių perspektyvų moteriškė. Ir su savo laibais pirščiukais tų vynuogių saldumo. Su skaisčiomis liemens ir kitokių moters dalių linijomis, kurios ypatingai harmonizavo po nauju, irgi pavasariškos medžiagos tayloru⁷. Būsimas aukštas ministerijos valdininkas paskambino, kad jam atsiųstų dar aukštesnio šefo automobilį, kurį jam pavykdavo retkarčiais numaukti ministerijos oficialiems ir mažiau oficialiems reikalams. Taip ir dabar. Nors dabar buvo gana vėlu. Tiksliau – apie vidunaktį.

Jie važinėjosi skaisčiomis miesto apylinkėmis. Gera mašina urzgė kaip tolimos pasakos akordai. Minkšta patentuotų spyruoklių sėdynė juos supo ir nuolat viens prie antro artino.

Mašina lėtai, visai lėtai dunksnojo ir pynė jiems jaunystės pasakas. Tarytum ir jai buvo taip gera, tai pačiai mašinai. Jie nė neįjuto, kad važiuo. Jiems atrodė, kad jie plaukia kažkokia išsvajota gondola žavėtiniais Venecijos kanalais. Kurios, tiesą pasakius, jie dar nei vienas, nei antras nėra matę. Jie tik girdėjo. Retkarčiais atsidusdami ir atsidurdami danguje, tai vėl suspėdami nuvokti pakaunės skaisčių šlaitų žalumą. Protarpiais jis neįjūtė kitokio likimo, jį liksianti jo. Pievos, miškeliai, takai žvyruoti ir nežvyruoti, viskas buvo nulieta keistos mėnesio šviesos. Ir lengvučio šydo viskas buvo pridengta. Veidai atrodė tokie keisti. Jis buvo pasiryžęs viskam. O automobilio šešėliai – tokie gaivūs, tiršti. Automobilio šešėliai gulė ir šliaužė ant sultingos parko žolės.

Jiedu pasipasakojo savo istorijas.

Iš to staigumo ir ji atsiduso: „Ką darysi, kai žmogus toks neturtingas. Tamsta – tai kitas dalykas, tamsta gali greitai būti prezidentu.“

– Aš? – net įsisvajojęs jaunikis nusistebėjo tokia perspektyva, tiek, jam atrodė, tolima ir keista. Savo damai kiek nuraminti jis tarė: „Prezidentų ateitis tokia ilga, atmink tamsta, tokia konkurencija...“

– Aš netekau visko, – sakė įsidrąsinusi panelė, su karšta širdimi ir tokiu nauju, ką tik pasiūtu kostiumu, kuris jai ypatingai tiko.

– Ko „visko“?

– Dvaro.

⁷ Tayloras – vyriško kirpimo elegantiškas angliškas kostiumas.

- Kas gi jį pagrobė? Kas atsitiko?
- Na, tamsta žinai gerai, viskas nusavinta.
- Kaip tamsta dabar gali gyventi?
- Kaip? – truktelėjo pečiais.

Jis buvo jaunas ir herojiškas. Ir tąja savo jaunatve turtingas. Argi jis neįpintų ką į šį liūdną akordą?

– Viena likau...

Nors tai buvo tiesa, bet šie niūrūs niuansai, atrodė, mažiau derinosi su tokiu linksmu asmeniu kaip ji.

– Tamsta! – jis šoko gelbėti jos. Jis net prisiglaudė lūpomis prie jos rankų. Sąlygos buvo tokios patogios: mėnesėlio šviesa ir vienuma.

Po to jie aptarė, kad geriau būtų juodviejų likimą suderint. Po to, žinoma, kai jis bus palypėjęs tarnybiniais laiptais kiek aukščiau (jis dabar buvo gana žemai). Ji labai gerai suprato jo intenciją. Jie buvo šią valandą laimingi.

Iš ryto nieko, o dabar viskas! Liepsnojo viduje jaunuolis. Bet staiga ji pašoko taip ūmai, kad jaunuolis vos sugebėjo atsipeikėti.

Dama užsidengė veidą savo laibutėmis rankomis kaip skaudžiai užgautas vaikas. Tarytum ji verkė ar iš susigraužimo spaudė galvą.

– Kas atsitiko? Kas atsitiko? – Jis kvotė save, kuo bus ją užgavęs. Žodžiu, veiksmu (kurio nebuvo), ir negalėjo dovanoti sau tariamos kaltės.

– Aš pamečiau auskarą! – Panelė pakando lūpas iš baimės.

– ?

Ji atsilošė į automobilio sėdynę. Jis atslūgo. Prakaitas buvo bepradėjęs pasirodyti. Jis irgi atsilošė automobilio sėdynėn. Jis nustebo. Jis pasižiūrėjo į ją ir taip pat į antrąjį, dar bekybantį ausyje, tokioje apetitiškoje vietoje prie kaklo, stambų auskarą. Sulygino perlo stambumą su savo mizernomis mėnesio įplaukomis, taip pat – su jos sopulio didumu ir nutarė, kad šitoji nelaimė vis dėlto galima pataisyti. Auskaras – tai dar ne viskas! Atslūgo jis kiek ir išlygino savo kaktoje raukšles kaip po sunkios ir komplikuotos problemos ministerijoje.

Jis liepė sustabdyti auto. Kiek jie ieškojo vežime ir parko vejose, perlo surasti jiedviem nepavyko. Mėnesienos kelionė buvo sutrukdyta. Apsišarmojęs ir šviesiomis skraistėmis apsikutojęs, pradingo mėnulis, mūsų riteriškos poros privargintas. Paliko žvyruotas kelias – plikas, bet – nemistiškas kaip pirma. Nuotaika dingo.

Jis žiūrėjo į ponios ausį. Didelis perlas. Šeimos palaima. Brangus atminimas, susijęs su namų praeitimi. Su tėvais ir dvaru. Ji – jo viešnia šiandien. Jis ją adoruojas⁸.

Jis tarė:

– Tai įvyko per mano neapsižiūrėjimą. Tai mano kaltė (jis žiūrėjo maždaug, kodėl kartais gali išsinerti ponios auskarai). Aš atsiteisiu. Tamsta rytoj turėsi tokį pat perlą! – akcentavo jis savo pažadą.

– Niekados! Ką tamsta manai apie mane? Be to, ką žmonės pamanytų?..

– Aš žinau, tamstai tai nemalonu.

– Iš viso aš nenorėčiau daugiau apie tai kalbėti.

Kokia ji altruistė!

Bet ji tebebuvo nuliūdusi. Po gana ilgų prikalbėjimų sutiko priimti iš jo (ji pabraukė šį žodį) tą, ką jis buvo pažadėjęs.

Jiedu atsiskyrė labai draugiškai...

Pastaba. Jums pateikta interpretuoti ištrauka prasideda šiuo paryškintu sakiniu.

⁸ Adoruoti – garbinti, dievinti.

